

Skatteministeriet

15. november 2017
J.nr. 2017-385

Til Folketinget – Skatteudvalget

Vedrørende L 13 - Forslag til skattekontrollov.

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 12 af 13. november 2017.

Karsten Lauritzen

/ Per Hvas

Spørgsmål

Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 13/11-17 fra Juridisk Institut, Aarhus Universitet, jf. L 13 – bilag 6.

Svar

I henvendelsen af 13. november anfører Professor Lasse Lund Madsen fra Juridisk Institut, Aarhus Universitet, at det er tiltrængt med en ny og forenklet skattekontrollov, idet han samtidigt ønsker at gøre opmærksom på en problemstilling om medvirken til skattesvig.

Det er professor Lasse Lund Madsens opfattelse, at der er en retsikkerhed om rækkevidden af medvirkensansvaret på skattestrafferettens område, som hidrører fra en fejlfortolkning af en højesteretsdom fra 1989. Det anføres, at denne retsikkerhed uden det store held er søgt udbedret i 1999, hvor der blev indsat en henvisning til straffelovens § 23 om medvirken i skattekontrollovens § 13 om skattesvig, og hvor der yderligere blev udformet særlige bestemmelser om medvirken i skattekontrollovens § 13 B (om omfakturering m.v.) og § 13 C (om køb på særdeles favorable vilkår).

Skatteministeriet har i forbindelse med det lovforberedende arbejde haft fokus på problemstillingen og er enig med professor Lasse Lund Madsen i, at medvirkensbestemmelsen i straffelovens § 23 har en rækkevidde, der gør det muligt at straffe enhver form for medvirken til overtrædelse af en straffebestemmelse. Det er baggrunden for forslaget om at fjerne henvisningen til straffelovens § 23 i lovforslagets § 82, som viderefører den gældende skattekontrollovs § 13. Hermed undgås det at sende et signal om, at der gælder et særligt medvirkensansvar på skattestrafferettens område. Det fremgår af bemærkningerne i lovforslagets pkt. 3.9.3.2, som professor Lasse Lund Madsen citerer i sin henvendelse.

Som det fremgår af mit svar på L 13, spørgsmål 4, fremgår det endvidere af bemærkningerne til lovforslaget, at hensigten med at nedkriminalisere § 13 B, og forslaget om, at § 13 C og § 14, stk. 1, ikke videreføres, netop er at tilkendegive, at forholdene i disse bestemmelser skal kunne straffes som medvirken til overtrædelse af § 82 om skattesvig, når betingelserne herfor er til stede.

Professor Lasse Lund Madsen påpeger yderligere, at der ikke har været mange straffesager om rådgiveres (f.eks. revisoreres) medvirken til skattesvig. Skatteministeriet er enig i, at der er en sparsom retspraksis, da det først er i de senere år, at der har været fokus på muligheden for at gøre et rådgiveransvar gældende.

Professor Lasse Lund Madsen anfører samtidig, at det vil være urimeligt, at skatteyder kan straffes for fejl, som den sagkyndige (rådgiver) begår, men at det tilsyneladende er retspraksis, fordi fokus er på at straffe skatteyder i stedet for rådgiveren.

Retspraksis findes ikke at være så entydig, og der kan henvises til bemærkningerne til lovforslagets pkt. 3.9.1.1.1 om gældende ret, hvor det fremgår, at: ”Medvirkensansvaret for rådgiver er et selvstændigt ansvar, og et ansvar for rådgiver kan blive aktuelt, uanset om et

strafferetligt ansvar kan gøres gældende over for klienten. Hvis klienten har givet rådgiver alle relevante oplysninger, og ikke burde have undersøgt kvaliteten af rådgivningen nøjere, og derfor har handlet i tillid til, at rådgivningen er korrekt, vil klienten ikke ifalde strafansvar, som følge af manglende forsæt eller uagtsomhed, jf. f.eks. den gældende skattekontrollovs § 10 F om formidling af skattearrangementer.”

Det er derfor vurderingen, at der ikke er anledning til at indføre en særlig bestemmelse i skattekontrolloven, der fritager den skattepligtige for ansvar, hvis denne har modtaget professionel og sagkyndig bistand og ikke har været vidende om eventuelle ulovligheder.